

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἄβστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἔρρηκτα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφειλοῦσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἘΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀμαλία ἡ βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας (μετ' εἰκόνας). Καθημε-
ριναὶ ἐντυπώσεις. Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα. Ὁ κ. Κανελλίδης. Ἡ γνώμη
τοῦ περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος. Τὸ ἐφηβεῖον γυναικεῖος θρίαμ-
βος. Τὸ ζεῦγος Ἀμαράντου (ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρου Παπαδοπού-
λου. Τὰ γράμματα τοῦ πατέρα μου, ἐκ τῶν ἰαμβῶν τοῦ κ. Κ. Πα-
λαμᾶ. Παίγνιον καὶ ἐργασία (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Λασκαρίδου). Ἀλ-
ηλογραφία. Συμβουλαί. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀνάπτυξις τῆς εἶναι πολὺ ὑπεροχωτέρα τῆς
συνήθους ἀναπτύξεως τῶν πριγκηπισσῶν τῆς Γαλλίας καὶ ὁ
χαρακτήρ τῆς ἐν γένει πολὺ ἐμβριθέστερος καὶ σοφώτερος
τῶν συμπατριωτῶν τῆς.

Ὁ γάμος τῆς μετὰ τοῦ βασιλικῆς πριγκηπος Καρόλου τοῦ
Bragance ἐπανηγουμένη μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν Λισβόναν τὴν
22αν Μαΐου τοῦ 1886. Μετὰ τὸν θά-
νατον δὲ τοῦ βασιλέως δὸν Λουὶ καὶ
τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ συζύγου τῆς, ὡς
βασιλέως τῆς Πορτογαλίας, ἡ νέα
βασίλισσα ἐπέληθη τῶν νέων καθη-
κόντων τῆς μετὰ τρόπον, τιμῶντος
ἐξόχως καὶ τὸν πατριωτισμὸν τῆς καὶ
τὴν νοημοσύνην τῆς.

Ἡ γυναικεία ἐκπαίδευσις, ἡ γυναι-
κεῖα φιλανθρωπία, ἡ γυναικεία ἐργα-
σία, πᾶν ὅ,τι τέλος περιστρέφεται εἰς
τὸν βίον τῆς γυναικὸς ἐν Πορτογαλίᾳ,
ἐμπνέεται καὶ κανονίζεται παρ' αὐτῆς
τῆς βασιλίσσης, ἥτις δὲν ἀπαξιοῖ νὰ
κατέρχεται καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κατω-
τάτας τοῦ λαοῦ τάξεις, νὰ μελετᾷ
τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ καὶ νὰ ὑποδεικνύη
εἰς τὰς κυβερνήσεις τοῦ συζύγου τῆς
τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὲρ τῆς βελτιώ-
σεως τῆς τύχης τοῦ λαοῦ μεταρρηθ-
μίσεις.

Ἄξια παρατηρήσεως εἶναι ἡ ἔνεκα τοῦ γάμου τῆς συγ-
γένευσις αὐτῆς, κόρης τοῦ οἴκου Ὁρλεάν μετὰ τοῦ οἴκου τῶν
Βοναπαρτῶν, τοῦ ἀντιποιομένου ἐν Γαλλίᾳ τὸν θρόνον τῶν
πατέρων τῆς. Ἐγένετο πρώτη ἐξαδέλφη τοῦ Βίκτορος Ναπο-
λέοντος, τοῦ ὁποῦ ἡ μήτηρ ἦτο ἀδελφὴ τῆς πενθερᾶς τῆς.

ΑΜΑΛΙΑ

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑΣ

Εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν χώραν τῶν ὀ-
ραίων γυναικῶν, τὴν δίδυμον τῆς Ἰ-
σπανίας ἀδελφῆν Πορτογαλίαν, βασι-
λευεῖ ἡ Μαρία Ἀμαλία-Λουίζα-Ἐλένη
ἐκ τοῦ ἑσπερικοῦ οἴκου τοῦ Ὁρλεάν,
συνδυάσασα μὲ τὴν φυσικὴν καλλονὴν
καὶ κάλλος ψυχῆς καὶ πνευματικὴν
μόρφωσιν ὑπέροχον.

Ἀφελής, γενναία, εὐεργετική, συν-
ενούσα ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν ἀβρό-
τητα τῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας πρὸς
τὴν ἀφέλειαν καὶ ἀπλότητα καὶ μεγα-
λοψυχίαν τῶν γυναικῶν τῆς δευτέρας
πατρίδος τῆς, κατώρθωσε νὰ συγκεν-
τρώσῃ περὶ ἑαυτὴν τὴν ἀμέριστον στορ-
γὴν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ λαοῦ τῆς καὶ
νὰ καταστῇ ὁ πολυτιμότερος μοχλὸς
τῆς κοινωνικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας τῆς.

Γεννηθεῖσα εἰς Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1865, ὅτε ἡ οἰκογένειά
τῆς ἦτο καὶ πάλιν ἐκεῖ ἐξόριστος, ἀνετράφη παρ' Ἀγγλίδος
παιδαγωγοῦ, καὶ ἐν γένει ἐξωκειώθη ἐκεῖ μὲ τὰς ἀρχάς,
τὰς ὁποίας οἱ Ἄγγλοι ἔχουν περὶ γυναικῶν!

ΑΜΑΛΙΑ
Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου γιλη,

Μην εκπλήττεσαι. 'Ο θόρυβος αυτός υπήρξεν αποτέλεσμα παρενοήσεως, δι' ὅσους δὲν εἶχε ἄλλα εὐνόητα ἐλατήρια. Παράτηρησε μόνον, σὲ παρακαλῶ, ὅτι οἱ δώδεκα ἄνδρες, οἱ ὅποιοι εἰς συνεντεύξεις των μέχρι σήμερον μετ' ἐμοῦ συνεζήτησαν τὸ γυναικεῖον ζήτημα καὶ ἐξήνεγκον σοβαρὰν καὶ μελετημένην ἐπ' αὐτοῦ γνώμην, ὅλοι εἶναι μὲ τὸ μέρος μας, ὅλοι συμφωνοῦν μὲ τὸ πρόγραμμά μας. Καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, σημειώσε το, σὲ παρακαλῶ καλὰ, δὲν ἐκρύφθησαν ὅπισθεν ψευδώνυμων, ἀλλ' οὔτε κἄν εἶχον ἐνδοιασμούς, προκειμένου ἢ γνώμης των νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν δημοσιότητα. Σημείωσε ἐπίσης ὅτι οἱ ἄνδρες αὐτοὶ τῶν ὁποίων τὰς γνώμας ἐδημοσίευσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀκόμη, τῶν ὁποίων αἱ γνώμαι θὰ δημοσιευθοῦν, εἶναι ὅ,τι ἐπιφανέστερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ κοινωνία μας, ἐνῶ οἱ θορυβήσαντες δὲν ἔχουν, φαίνεται, τὸ θάρρος τῶν ιδεῶν των, ἀφοῦ δὲν ἔθεσαν τὰ ὀνόματά των ὑπὸ τὰς πολεμικὰς ἢ τὰς ὑβριστικὰς διατριβὰς των. Τρεῖς ὑπουργοί, ἐξ ὧν εἰς τῆς Παιδείας, εἰς νομομαθῆς καὶ οὗτος ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, πέντε μέχρι τοῦδε δημοσιογράφοι μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰς ψυχολόγος ἐπιστήμων, εἰς ἱστορικός δὺο διευθυνταὶ δημοτικωτάτων ἐφημερίδων καὶ τέλος εἰς γνωστότατος καὶ εἰδικὸς καθηγητὴς τῆς θεολογίας, εἶναι ἤδη διὰ τῶν δημοσιευθεισῶν γνώμῶν των κεκηρυγμένοι ὑπὲρ ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τῆς ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς γυναικείας ἀγωγῆς, τῆς εἰς πρακτικώτερον καὶ σκοπιμώτερον βίον ἐπίδοσεως τῶν Ἑλληνίδων.

Λοιπὸν περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Συνενοῦνται ὅλοι αἱ δικεκριμέναι γυναῖκες τοῦ τόπου μας. Μελετοῦν, συζητοῦν, βρῶσιν καὶ ζητοῦν νὰ ἐξεύρουν τὸν καταλληλότερον καὶ πρακτικώτερον τρόπον τῆς τοιαύτης μεταρρυθμίσεως, τὴν ὁποῖαν βεβαίως θὰ ὑποβάλλουν εἰς τὴν ἰδιαίτεραν ἔγκρισιν τῆς κυβερνήσεως, εἰς τὸν ἰδιαίτερον ἔλεγχον τῶν νομοθετῶν τῆς χώρας μας.

Τί τὸ κακὸν ἐκ τούτου; Μήπως ἐξήνεγκον τὰ περίσματα τῶν μελετῶν καὶ σκέψεων αὐτῶν καὶ ἐθεωρήθησαν ταῦτα ἐπιζήμια;

Ἄνεμιζαν τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, τὸ ἐντελῶς ἰδιαίτερον καὶ ἐλάχιστον σχετιζόμενον μὲ τὸ ὅλον ἔργον τῆς Ἐνωσεως καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὠκοδόμησαν πύργους—ἰσπανικούς, εὐτυχῶς—καὶ κατηνάλωσαν χάρτην καὶ μελάνην καὶ λόγια, λόγια, λόγια, τὰ ὁποῖα ἀπέδειξαν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ἡ ἀποδομένη εἰς τὰς γυναῖκας φλυαρία καὶ περιττολογία κατὰ τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος εἶναι νόσημα δυστυχῶς καὶ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου. Σημειωτέον ὅτι οἱ ὑπὸ γυναικεῖα ὀνόματα γράψαντες ἦσαν ἄνδρες.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ περὶ τοῦ γυναικείου ἐνδύματος θόρυβος δὲν εἶναι ἄρα μία ἀπόδειξις τῆς ἐπιπολαιότητος, μεθ' ἧς συζητοῦνται τὰ πλεῖστα τῶν ζητημάτων ἐν Ἑλλάδι;

Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα

Τὸ πτωχόν, τὸ κκομοιρασμένον αὐτὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα,

εἰς τὸ ὅποῖον ἡ ἀρχαία τέχνη ὀφείλει κατὰ τὰ δύο τρίτα τὴν ὑπεροχὴν της, πῶς ἐκουρελιώσθη καὶ κατέπεσε καὶ ἐστιγματίσθη εἰς τὸν ἀχαρὴν αὐτὸν ἀγῶνα. Τὰ ὅσα τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους θὰ ἐφρικῶν βέβαια ἐντὸς τοῦ τάφου των καὶ θὰ ἀνεφλέγοντο προθύμως, —ἐὰν ἠδύναντο,—ἵνα κατακαύσουν ἕλας αὐτὰς τὰς βεβήλους χεῖρας, αἱ ὁποῖαι τόσον σκακιῶς ἐζήτησαν νὰ καταρρίψουν καὶ ποδοπατήσουν ὅ,τι ὠραιότερον καὶ γραφικώτερον ἐπενόησε καὶ ἐτελειοποίησεν ἡ ἀρχαία τέχνη: τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα.

Μήπως τοῦλάχιστον οἱ κύριοι αὐτοί, οἱ ἀποδεχθέντες ἀσυζητητὴ ὡς καλύμματα τῶν κεφαλῶν των τοὺς ἐν εἶδει καπνοδοχῶν πῆλους καὶ περιτυλιζαντες ἐπίσης ἀσυζητητὴ τὰ σώματά των εἰς τὰ γελοιωδέστερα καὶ ἀσημύτερα τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπενόηθησαν καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, οἱ ὑψίσταται τὸν αἰῶνιον στργγαλισμὸν ὑπὸ τὰ κολλακρισμένα καὶ μέχρι τῶν ὧτων φθάνοντα περιλαίμια καὶ ἀνεχθέντες τὰ γελοῖα κρινολίνα καὶ τὰ γελοιωδέστερα lournure καὶ τὰς ἡμιανδρικές γυναικείας ἐνδυμασίας τῶν ποδηλάτων, ἠσθάνθησαν τοῦλάχιστον τὴν στοιχειώδη ὑποχρέωσιν νὰ ἀνοίξουν ἐν ἀρχαιολογικὸν βιβλίον καὶ νὰ ἴδουν τὴν ἀπειρίαν τῶν σημάτων καὶ ὑφασμάτων τοῦ ἀρχαίου ἐνδύματος καὶ κατόπιν τούτου νὰ γράψουν περὶ αὐτοῦ;

Καὶ ἀφοῦ τὰ ἰδικὰ μας ἐνδύματα, ἡ ἰδική μας στολή, αἱ ἰδικαὶ μας ἐθνικαὶ παραδόσεις καὶ κληρονομίαι εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα τόσον τοὺς τρομάζουν, ὥστε καὶ μόνον λόγος ἂν ἀκούσουν νὰ γίνεται περὶ αὐτῶν, μόνον ἐὰν παραλλήλως καὶ μὲ τὰ Ἀρβαρτίτικα ἂν ζητήσωμεν νὰ τὰ κατατάξωμεν, νὰ ἐξεγείρωνται καὶ νὰ ρίπτουν κερκονοὺς πατριωτικῆς ὀργῆς καὶ πόνου, δικτὶ δὲν ἤνοιγαν τοῦλάχιστον τὰς γαλλικὰς καὶ ἀγγλικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, τῶν ὁποίων τὰς ιδέας τόσον προθύμως υἰοθετοῦν, διὰ νὰ μάθουν ἐξ αὐτῶν τί κάμνουν ἐκεῖ, πῶς γράφουν καὶ ὁμιλοῦν καὶ συζητοῦν, ὅταν πρόκειται περὶ ἀρχαίου ἐνδύματος;

Θὰ ἐμάνθαναν τότε ὅτι Σύλλογοι ὅλοι ἀνδρικοὶ καὶ γυναικεῖοι ἀρχαιοφίλων ἔχουν σχηματισθῆ, ὅτι πολλαὶ γυναῖκες φέρουν τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, ὅχι ὅπως ἡμεῖς τὸ ὑποθέτομεν, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐμελετήσαμεν, ἀλλ' ὑπὸ τὸ σχῆμα τὸ σεμνὸν καὶ γραφικὸν ἐνταῦτῳ, τὸ μὲ κλειστοὺς λαίμους καὶ κλειστάς περιχειρίδας καὶ ὅτι, ἵνα εἰσαχθῇ γενικώτερον καὶ οἱ νεώτεροι συμμοὶ ἐξ αὐτοῦ μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν κενῶν κεφαλῶν τῶν συμμοθετῶν ἀρῶνται τὴν τόσον ἀπαραίτητον ποικιλίαν των, διακρεπεῖς ἀρχαιολόγοι ἐν δημοσίαις διαλέξεσιν ὠμίλησαν περὶ αὐτοῦ ἐπακλεισμένως καὶ ἐκθύμως τὸ ὑπεστήριξαν.

Σοὶ γράφω ὅλα αὐτὰ, ὅχι διότι ἐτοιμαζόμεθα νὰ ριφθῶμεν εἰς τοὺς δρόμους μὲ τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, ἀλλ' οὔτε διότι τὸ θεωροῦμεν ἀπαραίτητον διὰ τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ βίου καὶ τῆς ἀνατροφῆς μας. Ἄπλως, ἵνα σοῦ ἀποδείξω ὅτι ὁ θόρυβος αὐτὸς δὲν ἐθασιζέτο πούθενά, ἀλλ' οὔτε διερμηνεύει τὸ κοινὸν φρόνημα, οὔτε κἄν τὸ φρόνημα τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου.

Ὁ Ἑλληνισμός, φίλη μου, εὐτυχῶς εἶναι πλούσιος εἰς καλὰ καὶ ὑγιῆ στοιχεῖα, καὶ ὁ Ἑλληνικὸς τύπος εἰς ἐπι καλλίτερα καὶ ὑγιέστερα. Διὰ τοῦτο καὶ ἐὰν ἐνίοτε παρασπῆθῃ ἐκ πεπλανημένων εἰσηγήσεων ἢ σκοπίμων καὶ κκοκοβούλων διαβολῶν, εὐθὺς ὡς ἐννοήσῃ τὴν πλάνην του ἐπανα-

φέρει πᾶν ζήτημα εἰς τὴν κανονικὴν τροχίαν του, ὡς ἔπραξεν ἤδη εὐτυχῶς σύσσωμος σχεδὸν ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμουν νὰ ἡξερῶ ἀμέσως καὶ ὀριστικῶς τὴν γνώμην ἀκριβῶς ὅλων τῶν συναδέλφων μου ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, δι' αὐτὸ ἀφίνω τὸ σύστημα τῶν ἐκ τῆς τύχης ὀριζομένων συνεντεύξεών μου καὶ προβαίνω τακτικῶς εἰς δημοσίευσιν τῶν γνώμῶν τῶν διευθυντῶν τῶν ἐφημερίδων, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου τούτων, τοῦ σεβαστοῦ φίλου μου καὶ διευθυντοῦ τῶν «Καιρῶν» κ. Κανελλίδου.

Ὁ κ. Κανελλίδης

Τινὲς τῶν συναδέλφων του, ἂν δὲν ἀπατώμαι, τὸν ὀνομάζουν ἄτλαντα τῆς δημοσιογραφίας. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Εἶναι ἀξιοθαύμαστον πῶς κατορθώνει μὲ ἓνα μόνον, νομίζω, συνεργάτην νὰ γειμίζῃ σχεδὸν τὴν πόσιν δημοτικότητος ἐφημερίδα του ἀπὸ ἰδικὰ του ἀρθρα κοινωνικὰ, μελέτας, χρονογραφήματα, ἀκούραστος, ἀνεξάντλητος, γονιμώτατος, κύπτων ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ γράφων, ἀγωνιζόμενος, συνηγορῶν ἢ πολεμῶν, πάντοτε ἐκ πεποιθήσεως, πάντοτε ἀπὸ περιοπῆς ὑψηλῆς, ἀπὸ αἰσθημάτων πατριωτικῶν καὶ εὐγενῶν ὀρμώμενος.

Εἶναι φιλόπονος ὅσον ὀλίγοι. Ἐγκυκλοπαιδικὸς ὅσον ἀκόμη ὀλιγώτεροι. Τὸ δημοσιογραφικὸν ἔργον του δὲν περιορίζεται εἰς τὰ στενὰ μόνον τῶν τοπικῶν πολιτικῶν κύκλων μας ὅρια, ἀλλ' ἀληθῆς πατριώτης καὶ ἄγρυπνος τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων μας φρουρὸς μεταξὺ τῶν πρώτων κηρύσσει τὸν κίνδυνον, ὅσον μακρὰν καὶ ἂν σημαίνῃ τὸ σάλπισμά του, μεταξὺ τῶν πρώτων ὑψὸς διαμαρτυρίας φωνῆν, εὐθὺς ὡς νομίση ὅτι τὸ ἰδανικὸν τῆς πατρίδος, τὸ ὅποῖον ἡ μεγάλη καρδιά του καὶ ἡ ὠραία δικαιοσύνη του τόσον ὑψηλὰ θέτουν, δύναται ἀπλῶς νὰ σκιασθῇ.

Δὲν τὸν κρίνω οὔτε διὰ τὰς πολιτικὰς σκέψεις του, οὔτε διὰ τὰς προτιμήσεις ἢ ἀντιπαθείας του. Δὲν ἀνεμίχθην ποτὲ εἰς πολιτικὰ ζήτήματα, ἀλλ' οὔτε σημασίαν δίδω εἰς αὐτὰ, προκειμένου μάλιστα νὰ χαρακτηρίσω ἄνδρα τῆς ἐγνωσμένης χρηστότητος καὶ ἀκεραιότητος τοῦ φρονήματος τοῦ δημοφίλου διευθυντοῦ τῶν «Καιρῶν».

Ὅ,τι εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι ὅλοι γνωρίζαντες τὸν κ. Κανελλίδην ἀνομολογοῦν εἶναι ὁ μέγας, ὁ ἀπέραντος πατριωτισμὸς του καὶ ἡ ἐπίσης μεγάλη μεγάλη καλωσύνη του.

Ἡ γνώμη του περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος

Φυσικὸν ἦτο ζήτημα τοιαύτης σπουδαιότητος ὡς τὸ γυναικεῖον νὰ ἀπησχόλησε καὶ τὸν διευθυντὴν τῶν «Καιρῶν» φυσικὸν ἦτο νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην του, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελέσῃ μίαν ἀναμφισβήτητον ἐπὶ πλέον ἐνδειξιν τοῦ δικαίου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνηγορῶ καὶ ἀγωνίζομαι.

Μετὰ φιλικὴν λοιπὸν περὶ ἄλλων ζητημάτων συνδιάλεξιν κατελήξαμεν καὶ εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα.

— Νομίζετε, κύριε Κανελλίδη, ἠρώτησα ἐγώ, ὅτι τὸ νὰ ζητῶμεν πρακτικώτερον διὰ τὰς γυναῖκας μόρφωσιν, νὰ ζητῶμεν τὴν ἰδρυσιν γυναικεῖων ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, νὰ ζητῶμεν τέλος τρόπον, δι' οὗ ἐργαζομένη ἢ γυνὴ θὰ ὑπερπήσῃ τοὺς σκοπέλους, οὗς οἱ νέοι κοινωνικοὶ ὅροι καὶ αἱ νέα βιωτικὰ συνθήκαι πορουσιάζουν, πράττομέν τι. τὸ ὅποῖον ἀντίκειται εἰς τὰς ἐθνικὰς μας παραδόσεις;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ κ. Κανελλίδης. Φρονῶ ἐν τούτοις ὅτι εἰς ἕλην αὐτὴν τὴν δρασιν, εἰς ἕλην αὐτὴν τὴν κίνησιν ἐν πρᾶγμα ὀφείλει νὰ μείνῃ σεβαστὸν καὶ ἄσπιλον: Ὁ οἶκος. Εἶναι τὸ μόνον ἱερὸν πρᾶγμα, τὸ ὅποῖον μᾶς διακρίνει ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως. Λοιπὸν αὐτοῦ τὴν ἱερότητα ὀφείλομεν νὰ προφυλάξωμεν, αὐτοῦ τὴν ἀγιότητα νὰ τηρήσωμεν θητικῶν.

— Καὶ νομίζετε, εἶπον ἐγώ, ὅτι καθ' ὃν τρόπον ἐκπαιδεύεται καὶ ἀνατρέφεται σήμερον ἡ γυνή, ὅτι κατὰ τὴν πορείαν καὶ τὸν δρόμον, τὸν ὅποῖον ἀκολουθεῖ αὕτη, εἶναι ἐξησφαλισμένη ἢ ἱερότης αὕτη τοῦ οἰκικοῦ ἀσύλου; Εὐρίσκετε ὅτι ἡ γυναικεῖα ἐκπαίδευσίς μας, ὡς ἔχει, ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν προορισμὸν καὶ σκοπὸν τοῦ βίου τῆς γυναικός;

— Ὅχι. Βεβαίως ὅλα αὐτὰ καὶ ἐκπαίδευσίς καὶ οἰκογενειακὸν καθεστῶς ἐξετράπησαν τῆς ὁδοῦ, ἣν αἱ πάτριαι παραδόσεις εἶχον χαράξει.

— Ἀλλὰ, ὁμιλοῦντες περὶ πατρῶν παραδόσεων τί ἐννοεῖτε; Τὸ παρελθὸν τῆς ἀρχαιότητος ἢ τὸ τῶν πατέρων καὶ πάππων μας;

— Βεβαίως τῶν τελευταίων. Αἱ μάμμαι μας, αἱ γυναῖκες τῆς ἐπαναστάσεως ὑπῆρξαν κατ' ἐξοχὴν καλὰ οἰκοδόμοισιναι.

— Ἀλλὰ νομίζετε, ὅτι γυναῖκες ὡς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τοῦ βίου τῶν γυναικωνιτῶν δύναται νὰ ζήσουν καὶ ὑπὸ τοὺς σημερινούς βιωτικὸς καὶ κοινωνικοὺς ὅρους; Τότε δικτὶ τὰ σμῆνη τῶν ἀνὰ χιλιάδας ἀριθμουμένων διδασκαλισσῶν, αἱ ὁποῖαι, ἐλλείψει ἐργασίας, ἀποθνήσκουν τῆς πείνης; Διατὶ ἢ πληθὺς τῶν καταδικαζομένων εἰς ἀγαμίαν παρθένων, καὶ τῶν ἰσαριθμῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται τοῦ θεμιτοῦ καὶ νομίμου δικαίωματος καὶ ὑποχρεωτικοῦ καθήκοντος τοῦ νὰ γείνουν πατέρες καὶ σύζυγοι καὶ οἰκογενειάρχαι, διότι ὑποχρεοῦνται νὰ γηροκομοῦν ἀδελφάς. ἄς ἡ ἀεργία καὶ αἱ νέα κοινωνικὰ συνθήκαι καταδικάζουν εἰς ἀγαμίαν;

Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι ἡ γυνή, πλὴν τῶν οἰκικῶν ἔργων, εἰς ἃ φυσικὰ καὶ συστηματικώτερον ὀφείλει νὰ παρασκευάζεται, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀσκήται καὶ εἰς τέχνας ἢ ἐπιστήμας, ἐὰν ἔχη ἰδιοφυίαν, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ, ἢ ἐὰν μείνῃ ἀγαμος, ἢ ἐὰν μείνῃ χήρα ἢ ἐὰν ὁ σύζυγός της εἶναι ἀνεπαρκής, ζήση καὶ αὕτη ἐντίμως, βοήθησῃ δὲ καὶ τὴν οἰκογενεῖάν της;

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν. Ἡ εἰς τὰ ἐπαγγέλματα συστηματικώτερα ἐπίδοσις τῆς γυναικός θὰ εἶναι εὐεργετικὴ, καὶ εἰς τὰς ὠραίας δὲ τέχνας ἢ εἰς τὰς ἐπιστήμας, ὡς τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν φιλολογίαν ἐπίδοσις τῆς γυναικός, ἐὰν ἔχη εὐφυίαν καὶ κλίσιν, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων πρακτικὴ καὶ ὠφέλιμος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος βεβαίως θὰ ἐπιτρέψω εἰς τὰς θυγατέρας μου, ἐὰν ἔχουν ἰδιαίτεραν κλίσιν νὰ ἐπιδοθῶν εἰδικῶς εἰς κλάδον τινά, διότι τὸ μέλλον εἶναι ἀδηλον δι' ὅλους μας.

— Ὡστε συμφωνεῖτε καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς τροποποιήσεως τῆς γυναικείας ἀγωγῆς καὶ παιδείσεως, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἰδρύσεως ἐπαγγελματικῶν σχολῶν καὶ εἰς τὴν εἰς ὠραίας τέχνας καὶ τὴν ἱατρικὴν καὶ φιλολογίαν ἐπίδοσιν τῆς γυναικός;

— Ναι, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μερφώνηται πρωτίστως αὕτη ὡς καλὴ μήτηρ καὶ καλὴ οἰκοδόμοισιναι.

— Παραδέχεσθε ἐπίσης, ὅτι αἱ γυναῖκες, αἱ ἀνωτέρας τυχού

σαι μορφώσεως, αὐ ἐξέχουσαι εἰς πάντα κλάδον, δύνανται συν-
ενοούμεναι καὶ συνεργαζόμεναι νὰ συντελέσουν εἰς βελτιώσιν
τῶν κακῶς κειμένων ;

Βεβαίως....

— Ἐν τῷ μεταξύ ξένοι ἐπισκέπται διέκοψαν τὴν συ-
ζήτησίν μας, ἀφοῦ ὅμως ἐγὼ πλέον εἶχον μάθει τὴν γνώμην
ἀνδρὸς σεβαστοῦ καὶ διὰ τὸν πατριωτισμὸν του καὶ διὰ τὴν
λατρείαν του πρὸς πᾶν ἑλληνικόν, γνώμην βεβαίως μεγάλ-
ως ἐπὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος.

Τὸ «Ἐφηβεῖον» εἰς γυναικεῖος θρίαμβος

Ἀληθὴς θρίαμβος τοῦ φύλου μας τὸ «Ἐφηβεῖον» αὐτό. Καὶ
ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐκτέλεσις δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι οὔτε εὐγε-
νέστερον, οὔτε πατριωτικώτερον ἴδρυμα. Τὶ ὠραιότερον δεῖγμα
τῆς ἐμφύτου εἰς τὴν γυναικεῖαν ψυχὴν πρὸς τὰ παιδιὰ τρυ-
φερότητος, τῆς ἰδέας τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἀπὸ τῆς διαφθο-
ρᾶς καὶ πλήρους ἐξαχρησιώσεώς των ὡς ἐκ τοῦ συναγελασμοῦ
των μετὰ κακούργων ;

Θὰ εἴπουν ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι κακούργοι. Ἄλλ'
ἐὰν ψυχολογήσῃ τις ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς των, ἐὰν μελετήσῃ
τὴν ἠθικὴν ἐγκατάλειψίν των ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρά, τὰ παι-
δικὰ τῆς ζωῆς των ἔτη, ἐὰν ἀναμετρήσῃ ὅποιον ἐπὶ τῆς δια-
πλάσεως τοῦ ἥθους των ἐπιρροὴν ἔχει τὸ πρᾶξιμα, καὶ
πόσον ὀλίγον καὶ τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἐκκλησία μεριμᾷ περὶ
αὐτῶν, θὰ ἀνεύρῃ ἄλλους ὑπευθύνους τῶν ἐγκληματικῶν των
πράξεων.

Διὰ τοῦτο γυναικεῖα καὶ πάλιν καρδία, μητὴρ μεγάλης
καρδίας ἐπόνεσε τὰ δυστυχεῖ ἐγκληματοῦντα παιδιὰ καὶ συν-
έλαβε τὴν ὠραίαν καὶ γενναίαν ἀπόφασιν τῆς σωτηρίας,
τῆς ἀναμορφώσεως, τοῦ ἐξαγνισμοῦ αὐτῶν.

Καὶ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς στοργικωτάτης αὐτῆς
ἰδέας τῆς ἀνέθηκεν εἰς χεῖρας γυναικεῖας, εἰς χεῖρας σπιθα-
ράς, αἱ ὅποια διεξήγαγον τὸ μέγα καὶ εὐγενὲς αὐτὸ ἔργον
μετὰ θαυμασίας τελειότητος καὶ ἐπιτυχίας.

Ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ἡ ἀποτελούμενη
ἐκ τῆς κ. Καλλιόπης Κεχαγιά, ὡς προέδρου καὶ τῶν κ. κ.
Νάζου καὶ Πλατύκα, ὡς συμβούλων, ἀνέλαβε τὸ μέγα καὶ
ἐπίμοχθον ἔργον τῆς συνεργασίας καὶ εἰς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ
ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου καὶ εἰς τὴν ἴδρυσιν αὐτοῦ καθ' ὅλους
τοὺς ὅρους τῆς ὑγεινῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τῶν καταδικῶν βελ-
τιώσεως, ἀποκλειστικῶς δὲ καὶ τὴν ἐπίπλωσιν καὶ οἰκοκυ-
ρικὴν διευθέτησιν αὐτοῦ. Τὸ ἔργον εἶναι μέγα καὶ τιμᾷ τὸν
γυναικεῖον νοῦν, τὴν γυναικεῖαν καρδίαν, τὴν γυναικεῖαν
πνευματικὴν ἀντίληψιν.

Αἱ φυλακαὶ τῶν Ἐφῆβων ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰς
τελειοτέρας φυλακὰς τῶν μᾶλλον πολιτισμένων ἐθνῶν. Καὶ
εἰς τὰς ἐλαχίστας δ' αὐτῶν λεπτομερείας παρτηρεῖται παν-
τοῦ ἡ γυναικεῖα οἰκοκυρωσύνη, ἡ γυναικεῖα προβλεπτικότητα,
ἡ γυναικεῖα στοργή, ἡ ἐν πᾶσι γυναικεῖα τάξις καὶ ἀκρί-
βεια. Ἔστω καὶ τὸ μέγα, τὸ γιγάντειον τοῦτο ἴδρυμα μίαν
ἐνδειξίαν τῆς δυνάμεως τῆς ἀνεπτυγμένης γυναικὸς ἐν ψηλα-
φῆτον μαρτύριον τῆς εἰς πάντα, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἀρχιτεκτο-
νικά, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ σωφρονιστικὰ ζητήματα ἐπιτηδεύ-
τητος τῆς ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ γράμματα ἀσχολουμένης.

Τὸ «Ἐφηβεῖον», φίλη μου, ἐπεσφῆθη μετὰ τῆς κ. Καλ-

λιόπης Κεχαγιά, εὐγενῶς προσκληθεῖσα εἰς τοῦτο. Καὶ ἡ
ἐκλογή ἀκόμη τῆς τοποθεσίας ὑπῆρξεν ἀρίστη καὶ αὐτῆς δέ,
νομίζω, ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται εἰς τὴν κ. Κεχαγιά.

Τὸ «Ἐφηβεῖον» εἶναι ἀκόμη μυρτοστόλιστον, σημασιό-
λιστον ἀπὸ τὴν χθελινὴν ἑορτήν. Σημαῖται καὶ μυρτιὰς καὶ
φυτὰ πράσινα καὶ θλακρὰ παντοῦ. Μόλις εἰσέρχεταιίς ἐκεῖ
αἰσθάνεται ὡς νὰ πνέῃ πνοὴ ἀναγεννήσεως, πνοὴ ἐξαγνισμοῦ.
Καὶ ἀληθῶς μὴπως δὲν θὰ ἀναγεννηθοῦν ἐκεῖ διὰ τῆς ἐργασίας
καὶ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν γραμμῶν τὰ ἀτυχεῖ
ἐγκληματίσταντα παιδιὰ, τὰ ὅποια, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἶναι
ἀνεύθυντα τῶν ἐγκληματικῶν των πράξεων ; Μήπως ὅλη ἡ ἀρ-
χιτεκτονικὴ τοῦ κτιρίου, ὅλα τὰ ληφθέντα μέτρα διὰ τὴν
διοίκησιν καὶ λειτουργίαν αὐτοῦ δὲν πείνουν εἰς τὸν μέγαν
καὶ εὐγενῆ αὐτὸν σκοπὸν τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ ἐξα-
γνισμοῦ ;

Αἱ αἰθουσαι τῆς διοικήσεως ἀριστερᾶ καὶ τῆς διευθύνσεως
δεξιᾶ τῆς εἰσόδου εἶναι ὠραιόταται, νῦν τρεπισμένοι μετὰ
πολλῆς καλλιισθησίας, καὶ μετὰ καλλιτεχνικωτάτων εἰκόνων
εἶναι τὰ δύο ταῦτα διαμερίσματα μετὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς
εἰσόδου, κειωρισμένῃ δι' ὠραίων σιδηρῶν κιγλιδωτῶν χω-
ρισμάτων, πέραν τῶν ὁποίων ἀρχίζει τὸ κυρίως τῶν φυλακῶν
τμήμα.

Περὶ αὐτοῦ θὰ σοὶ ὁμιλήσω εἰς τὴν προσεχῆ μου ἐπιστο-
λὴν ἐκτενέστατα. Σήμερον θὰ περιορισθῶ νὰ σοὶ περιγράψω
τὸν μικρὸν καὶ καλλιτεχνικὸν νκόν, ὁ ὁποῖος ὑψοῦται εἰς τὸ
βάθος τῆς αὐλῆς, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς κυρίας εἰσόδου, μὲ
τὸν σταυρὸν, τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας
καὶ ἀναγεννήσεως ὑψηλά. Καὶ ἡ θέσις αὐτῆ τῆς ἐκκλησίας,
τοῦ πρώτου οἰκοδομήματος τὸ ὁποῖον ἀντικρύζει τὸ βλέμμα
τοῦ εἰσερχομένου κατὰ δίκου, ἐψυχολογήθη ἀριστερὰ παρὰ τῶν
κυριῶν. Ναί. Ἡ ἐκκλησία, τὸ ἄσυλον παντὸς δυστυχοῦς καὶ
παντὸς ἐγκληματίου, μειδιᾷ ἐκεῖ εἰς τὸν εἰσερχόμενον ἀπηλ-
πισμένον, τὸν ὁποῖον τὸ ἐγκλημα ἀποσπᾷ ἀπὸ τοὺς κόλπους
τῆς οἰκογενείας. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ μεγάλη αὐτῆ καὶ γενναία
μήτηρ, ἡ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα συγχωροῦσα, καὶ ὑπὸ
τὴν στέγην τῆς τὴν ἱερὰν τοὺς πάντας ἐν τῇ ἀγάπῃ ἀδελ-
φόνουσα, ἀντιπροσωπεύει ἐν τῇ φυλακῇ τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ
ἔλεος διὰ τῆς μετανοίας καὶ τοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ νκοῦ εἶναι τέλειον, προδίδει δὲ ἐν τῇ
καλλιτεχνικῇ διακοσμῇ του τὴν εὐσέθειαν τοῦ γυναικείου
φύλου, τὸ ὁποῖον διὰ δωρεῶν διακόσμησε καὶ ἐφωδίασεν αὐτόν.
Αἱ εἰκόνες, οἱ πολυέλαιοι, τὰ μανουάλια, ὅλα τὰ πολύτιμα
σκευῆ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, εἶναι δῶρα κυριῶν. Πᾶσαι αἱ
εἰκόνες αὐταὶ ἐπεξεργάσθησαν καὶ ἐφιλοτεχνήθησαν παρὰ
Ἑλλήνων τεχνιτῶν, εἰς μυστικὴς δὲ δεῖπνος εἶναι ἀληθῶς
εἰκὼν ἰδικιτέρας καλλιτεχνικῆς ἀξίας

Ἐπιθεωρήσθαι δημοτικῶν Σχολείων

Καὶ ἄλλην εὐχάριστον εἰδήσιν ἔχω νὰ σοὶ ἀναγγείλω. Τὸ
μέτρον τῶν ἐπιθεωρητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων γενι-
κεύεται ὁσημέρην. Οὕτω πλὴν τῆς δος Σεβαστῆς Καλλι-
σπέρη, ἧτις κατὰ τὸ λῆξεν ἔτος ἐπεθεώρησε τὰ δημοτικὰ
σχολεῖα διχοφύρων νομῶν, ἤδη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς
μὲν τὴν δα Καλλισπέρη ἀνετέθη ἡ ἐπιθεώρησις τῶν σχο-
λείων τοῦ νομοῦ Λακρίσης, εἰς δὲ τὴν δα Αἰκατερίνην Δι-

μαντοπούλου ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπιθεώρησις τῶν σχο-
λείων Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ὡς καὶ τοῦ νομοῦ Κυκλά-
δων.

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΝ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

Ὁ κ. Ἀμαράντος εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ μυκλὸ
του. Μὰ σὰν πονόφυκος ἄνθρωπος, τὸ εὐρίσκει πολὺ καὶ πι-
κραίνεται γιὰ τοῦ Θεοῦ τὰ ἄνιστα δῶρα· διότι δὲν εὐρίσκει
ἄνθρωπον μὲ τετρακόσια μυκλά καὶ μυστικά, μυστικὰ ἐξομο-
λογεῖται εἰς τὸν ἐαυτὸν του, ὅτι ἡ ταλαίπωρη κ. Ἀμα-
ράντου δὲν ἔχει οὔτε διακόσια πενήντα.

Γελᾷ μὲ τὴν ἀπλότητά της. Μὰ ἐπὶ τέλους, ἔτσι πρέπει
νὰ εἶνε ἡ γυναικ... δηλ. σὰν τὴν κ. Ἀμαράντου, ἀπλοϊκὴ,
ἀβρὰ, λεπτή, γιὰ νὰ ἔχη καὶ δικαίωμα ἐπὶ τῆς προστα-
σίας τῶν ἀνδρῶν.

Μὰ ποτὲ δὲν εἶπε, θέλω. Ἄ.. τὸ θέλω δὲν τὸ ἀνέχεται
ὁ κ. Ἀμαράντος ! !

Τῆς τὸ εἶπε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Πρὶν νὰ γείνη ἀκόμη ὁ γάμος, τῆς ἀνέπτυξε μὲ ἔκτακτον
ῥητορικὴν χάριν τὸ πρόγραμμα του. Καὶ εἰς τὸ πρόγραμμα
αὐτὸ τὰ τρία τέταρτα ἦσαν καὶ νομοσχέδια περὶ ἀντρο-
φῆς τέκνων, τὰ ὅποια ἀλλοίμονον ἔμειναν νομοσχέδια, διότι...
δὲν ἀπέκτισε τὸ ἀνδρόγυνον Ἀμαράντου τέκνα. Τὸ σπῆτι
του πηγαινέει σὰν βολόγι καὶ ὅλος ὁ μηχανισμὸς εἶνε δική
του ἐφεύρεσις.

Ἡ κ. Ἀμαράντου κουνεῖ τὸ κεφαλάκι της εἰς ὅλα καὶ ἂν
τῆς πῆ νὰ πῆσῃ ἔς τὴ θάλασσα, θὰ τὸ κάμη μόνον καὶ μόνον
γιὰ νὰ τὸν ὑπακούσῃ. Αὐτὸ τὸ ἄδικομασε.

Μιὰ μέρα ἡ κ. Ἀμαράντου μὲ τὸ ταίρι της κάθονταν
ἔς τὸ ἀρογιάλι· καὶ ἦτο μαζὶ καὶ ὁ κ. Ἀμαράντος ὁ κουμ-
πάρος.

Ὁ κ. Ἀμαράντος, ἔτσι γιὰ ν' ἀποδείξῃ ἔς τὸν κουμπάρο
τί θησαυρὸς ἔχει, γυρίζει καὶ λέγει τῆς κ. Ἀμαράντου :

— Μοῦ εἶπε σήμερ μιὰ τσιγγάνα πῶς θὰ πεθάνω ...

Ἡ κ. Ἀμαράντου ἔκρουσε τὸ πρόσωπον μέσα ἔς τὰ χερσά-
κις της.

— Μὴν τρομάζης· δὲν ξεύρουν αὐτὲς τί λένε. Μὰ μοῦ
εἶπε, πῶς μπορῶ ν' ἀποφύγω τὸ κακὸ ριζικό, ἂν βρεθῇ ἕνας
ἄνθρωπος νὰ πνιγῇ γιὰ μένα.

Ἡ κ. Ἀμαράντου ἔκαμε τὸ σταυρὸ της καὶ ἔπεσε ἔς τὴ
θάλασσα.

Αὐτὸ ὁ κ. Ἀμαράντος πάντα τὸ θυμᾶται μὲ δάκρυα.
Ὁλη ἡ σκηνή, πῶς τὴν σήκωσε ἀπ' τὴν ἀμμουδιὰ βρεγμένη,
πῶς τὴν ἔφερε ἔς τὸ σπῆτι, πῶς.. πῶς.. πῶς.. ὅλα εἶνε ζω-
γραφισμένα μέσα ἔς τὸ τετραγωνικὸν κεφάλι του.

— Ἄχ, λέγει, μὰ ὁ ἄγγελος αὐτὸς πόσα ὑποφέρει Καὶ
φαίνεται τόσῳ ὑγιῆς, μ' ἐκείνην τὴν χαριτωμένη εὐσαρκία της
καὶ τὰ τριανταφυλλιά μαγουλάκι της. Ὁ ἰατρός τὸ εἶπε·
πρέπει γιὰ νὰ σωθῇ, νὰ πάγῃ ἔς τὴν Ἰταλία.

Καὶ τὸ μεγάλο μυκλὸ τοῦ κ. Ἀμαράντου στέλλει ἔς τὴν
χεῖλη αὐτὴν τὴν λέξιν.. Τί χρυσὴ καρδιά ! ! ! (μὰ καὶ τί
κουτή...)

Ἡ κ. Ἀμαράντου, τῇ κουμπάρα της κ. Ρεβιθίδου
χαίρειν.

«Ἦστερ ἀπὸ κείνο τὸ «κάπο ντ' ὄπερα» δὲν ἔχω τίποτε
καινούργιο νὰ σοὺ γράψω.

Ὅ,τι ὅμως θὰ σ' ἐκπλήξῃ, εἶνε, πῶς σοῦ γράφω ἀνάμεσα
σὲ βελίτσιν, καὶ χυμέναν βουγα, γιὰτί... ἔτοιμάζομαι γιὰ
ταξίδι ἔς τὴν Ἰταλία.

Ἐεῦρες πῶς μοῦ κατήντησε πάθος ἀληθινὸ αὐτὸ τὸ τα-
ξίδι. Ἀ! τί ἔχασα ; λιγάκι ποῦ ἔβρεξα τὸ φουστάνι μου ;
Κινδύνεψα μὴπως καθόλου ἐκεῖ ἔς τὴν ἀμμουδιὰ, ποῦ μόλις
τὴν γλυκοφιλεῖ τὸ κύμα ;

Μὰ καλὰ, ὁ Ἀμαράντος εἶνε λιγάκι ἐλαφρὸς καὶ δὲν κα-
τάλαβε τὸ παιγνιδάκι. Μὰ ὁ δικός σου, δὲν ἔβλεπε, πῶς γιὰ
νὰ πνιγῇ κανεῖς, δηλ. γιὰ νὰυρῇ νερὸ νὰ πνιγῇ, πρέπει νὰ πε-
ριπατῇ μιὰ ὥρα ;

Μὰ ὄχι. Εἶδε . κατάλαβε . ἀλλ' οἱ κουτοπόνηροι συμ-
πλωτῆρες τοῦ βίου μας, δὲν λέγουν ποτὲ παστρικήν ἀλή-
θειαν καὶ μάλιστα ἀποφεύγουν νὰ τὴν ποῦν ἔς τὴν γυναι-
κᾶ των.

Τώρα, πρόσεξε ! ! ! νὰ μὴ ἀπαιτήσῃ ὁ Ρεβιθίδης ἀπὸ
σένα νὰ πῆσῃ ἔς τὸ πηγάδι. Καὶ σὺ, γιὰ νὰ μὴ φανῆς
μικρὰ καὶ περὶ λίγο ἀφωσιωμένη ἀπὸ μένα, γοῦστο ἔχει νὰ
πῆσῃ καὶ νὰ μείνουν ὄρφανὰ τὰ παιδιὰ σου, καὶ νὰ σὲ πάρω
ἔς τὸ λαμὸ μου.

Ἄν σὲ πολυβιάσῃ ὁ Ρεβιθίδης· καὶ ἠμπορεῖς νὰ πνιγῆς σὲ
ῤηχὸν νερὰ, καλὰ, εἰδεμὴ, δεῖξέ του τὸ γράμμα αὐτό, γιὰ νὰ
τοῦ περᾶσῃ ὁ ἔρωτας τῆς δοκιμασίας.

Ἐγὼ ἐπέτυχα τὸ ταξίδι, ὅπως ἐπιτυχῶν ὅ,τι θέλω
χωρὶς νὰ τὸ φαντασθῇ ὁ Ἀμαράντος. Ἄ.. ὁ καυμένος λιγάκι
κουτός, ἀλλὰ χρυσὴ καρδιά.

Κηπολις

Ἄλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

Ἰαμβοὶ καὶ ἀνάπαιστοι. Ἀντὶ πάσης ἄλλης κριτικῆς περὶ
τῶν Ἰαμβῶν καὶ Ἀναπαιστων τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ, τῆς πρὸ
ὀλίγου ἐκδοθείσης ποιητικῆς συλλογῆς του, θὰ ἀναδημοσιεύ-
σωμέν τινα ἐκ τῶν ὠραιότερων ποιημάτων του, ἵνα οὕτω αἱ
ἀνγνωστῆραί μας σχηματίσωσι σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ ποιη-
τικοῦ ἔργου τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ :

Τοῦ πατέρα μου γράμματα.

Ἀπὸ κάπου τὰ ξέθαψα

Μιὰ μέρα ξεχασμένα

Χαρτιά, σὰ φύλλα κίτρινα,

Λόγια μισοσθονόμενα.

Τοῦ πατέρα μου γράμματα

Ποῦ ἀγάπης νέο βλαστᾶρι

Στὴν παιδοῦλα μητέρα μου

Τᾶγραφε, πρὶν τὴν πάρη.

Ὁ λείψανα, ποῦ σπέρνεται

Μιὰ βαθύτερη θλίψη

Κ' ἀπ' τῶν τρανῶν παρὰρᾶχιων

Ἐρεπίων τὰ ὕψη !

Τὸ πατέρα μου γράμματα,
Ξερόφωλα τριμμένα,
Τ' ἰγμέν' ἀπὸ τὸ χλωρόδεντρο
Τῆς Ἀγάπης, δῶμένα!

Σὰ φωλιᾶς ψιθυρίσματα
Μοῦ μιλάτε, σὰ στόμα
Κελαϊδεῖτε φιλήματα,
Καὶ μοῦ δείχνετε' ἀκόμα.

Τὸν ἴδιο ἐμένα ἀγέννητο,
Νὰ πολεμῶ αὐτοῦ πέρα
Ἄπ' τὰ σκότη τοῦ ἀνύπαρκτου
Γιὰ τὰ βῶθ' στὴν ἡμέρα!

ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤ'.

Ἐξακολουθοῦσαι τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν πρώτων ἐκδηλώσεων τῆς παιδικῆς ἡλικίας, παρατηροῦμεν τὴν ἀνάγκην τοῦ παιδὸς τοῦ νὰ θίγη τὰ πάντα. Πόσον σίγγει αὐτὸ τὸ διμνην ἤδη βρέφος τὸν δάκτυλον τῆς μητρὸς ἢ ἄλλο ἀντικείμενον, ἐπενεργῶν οὕτω τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς ὕλης; διὰ τῆς πρώτης ταύτης κινήσεως τῆς χειρὸς του, δι' ἧς βραδύτερον πρόκειται νὰ ἐπεξεργασθῇ αὐτὴν πάλιν τὴν ὕλην.

Ἡ χεὶρ εἶναι τὸ εὐγενέστατον μέλος τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὑπὸ τῆς φύσεως παρεχόμενον αὐτῷ σκηπτρον. Ἄνευ χειρῶν δὲν δύναται νὰ παράγῃ ὕλικὰ ἔργα, διότι δὲν δύναται ἄνευ αὐτῶν νὰ ἐργασθῇ. Τούτου ἕνεκεν ἐνστικτικὸν ἔχει ὁ παῖς τὴν ἰσχυρὰν ἀνάγκην τοῦ νὰ κινή τὰς χεῖρας του. Χρησιμεύουσι δὲ αὐτῷ, καὶ ἰδίως διὰ τοῦ ἐπ' αὐτῶν αἰσθητηρίου ὀργάνου τῆς ἀφῆς, ὡς μέσον διακρίσεως, πολὺ πρὶν ἀναπτυχθῶσι πρὸς τοῦτο αἱ λοιπὰί του αἰσθήσεις.

Μετὰ τῆς πρώτης ταύτης θλίψεως τῆς χειρὸς διεγείρεται λεληθῶτως καὶ βαθμηδὸν ἡ ὁρμὴ τοῦ σχηματίζειν, πλάττειν, παράγειν καὶ ἐν γένει ἡ ὁρμὴ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ὕλικῆς δημιουργίας. Ἀνωτάτη ἐντολὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ μετατρέπη καὶ μεταποιῇ τὰ προϊόντα τῆς φύσεως εἰς προϊόντα τῆς τέχνης. Ἡ ὁρμὴ αὕτη δύναται νὰ ὀνυμασθῇ καὶ ὁρμὴ τοῦ πολιτισμοῦ διότι οὗτος ἐπήγαγεν ἐκ τῶν παραγωγῶν ταύτης. Ἐλαχίστη ἦτο ἡ μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς πρώτου ἐγκυμνάσεως τῶν χειρῶν μέριμνα τῆς ἀγωγῆς. Καὶ ὅμως ἡ νηπιακὴ ἡλικία εἶναι ἐκείνη, ἐν ἧ' τὸ μᾶλλον ἐπιτυχῶς δύναται νὰ κινήσῃ ἡ ἐγκυμνάσις αὕτη, καθ' ὅσον αἱ μαλακαὶ καὶ εὐλύγιστοι μικραὶ κλειδώσεις εἶναι ἐπιδικτικαὶ πάσης ἀσκήσεως. Ὁ θέλων νὰ παραβάλλῃ χεῖρας παιδῶν μέχρι δώδεκα ἐτῶν περίπου πρὸς ἀλλήλας, εὐκόλως θέλει διακρίνει πόσον διάφορος εἶναι ἡ δεξιότης τῆς χειρὸς, ὅταν περισκεμμένη φροντὶς ἀνεπτυγμένων γονέων καὶ παιδαγωγῶν, πρώτως καὶ σκοπίμως μετεχειρίσθη τὴν δρᾶσιν τοῦ παιδὸς εἰς ἐγκυμνάσιν αὐτῆς, καὶ τοὶ στερουμένης; πολλὰκις φυσικῆς δεξιότητος, ἧτις ἄλλως, ὅταν ὑπάρχη, καὶ ἄνευ ἰδιαιτέρως ἀσκήσεως προάγεται. Πόσοι ὅμως ὀλιγάριθμοι εἶναι οἱ κεκτημένοι τὰ ἐκτακτὰ χαρίσματα, ἐνῶ πολλοὶ τῶν εἰς ἐκυτοὺς ἀφιεμένων παιδῶν προβαίνουσιν ἐν τῇ ἡλικίᾳ με ἐστρεβλωμένους καὶ ἀλυγίστους δακτύλους, μάτην πολλὰκις ἀγωνι-

ζόμενοι κατὰ τῆς δεξιότητος τῶν χειρῶν των, ἧτις οὐ σπανίως γίνεται αὐτοῖς πρόσκομμα, εἰς τὸ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς ἐπάγγελμά τι, πρὸς ὃ ἄλλως φυσικῶν εἶχον κλίσιν.

Αἰκατερίνη Λασκαρίδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εὐ. Ρ. Ἅγιον Νικόλαον. Μὲ πολὺ αἶσθημα γραμμένον, ἀλλ' ὄχι καὶ μετέχνην.—Καν Μ. Γ. Κ. Τρίκαλα. Μυρίας καὶ θερμότητας εὐχαριστίας, δι' ἐγγραφῆν συνδρομητριῶν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Γυναικὸς. Τεύχη ἀποστέλλονται.—Καν Εὐ. Κ. Ἄνδρον. Οὐτε ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη οὔτε χρήματα. Τὴν εἶχετε συστήσει; ἐὰν ναί, τότε ἀποστείλατε ἀριθ. ἀποδείξεως, ἵνα ζητηθῇ παρὰ τοῦ ταχυδρομείου.—Καν Ὁλ. Γ. Τρίπολιν. Ἐλήφθη καὶ τὸ τρίτον. Θερμὰς εὐχαριστίας.—Καν Γ. Φ. Κουλάκ-Καγιά. Στείλατε εἰς τοκομερῖδιον Ἐθν. Τραπεζῆς.—Καν Εὐ. Σ. Manchester. Ἀφοῦ ἤθελος νὰ δημοσιεύθῃ ἄνωμόως, σημειῶν ὅτι καὶ ὑμεῖς δὲν εἶχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἐπιτυχὲς αὐτοῦ. Ὡστε εἴμεθα σύμφωνοι. Καν Α. Μ. Ὀδησσόν. Ἡ ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ' τεσσαράκοντα ἐλήφθη. Ἡμερολόγια δὲν ἐστάλησαν, διότι δὲν ἐξεδόθησαν ἐφέτος, ἕνεκα τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἱστορίας. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Ν. Β. Γαστούνην. Ἐξ νεῖαι συνδρομητρίαι ἐνεγράφησαν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἀποδείξεις ἀποστέλλομεν μετ' ἐπιστολῆς.—Καν Εὐ. Γ. Δ. Σύρον. Σὰς συγγαίρω δι' ὠραίας καὶ ἐμβριθεῖς ιδέας καὶ σὰς εὐχαριστίας θερμῶς δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Α. Μ. Α. Βόλον. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετ' καταλόγου συνδρομητριῶν τῆς Ἱστορίας τῶν Ἑλληνίδων ἐλήφθη, ὡς καὶ δρ. 25 ἀντίτιμον ἀποσταλέντων τευχῶν. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Συνέχεια τευχῶν ἀποστέλλεται.—Καν Ν. Δ. Ν. Βόλον. Εἰς τὴν τελευταίαν μου στεροῦμαι ἀπαντησεῖς σας. Συνδρομὴ Ἱστορίας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας πολλὰς.—Καν Μ. Β. Νέαν Ὑόρκην. Ὁὲ κίμων ἐκλογὴν καὶ θὰ δημοσιεύσω, ὅτι νομίζω καταλληλότερον. Κρατεῖτε ἐνήμερον τὴν «Ἐρημ. τῶν Κυριῶν» εἰς τὴν ἐκεῖ γυναικεῖαν κίνησιν. 8 φρ. ἐλήφθησαν. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη καὶ τὰ φύλλα ἤρχισαν νὰ ἀποστέλλωνται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δημοσιεύσεως εἰκόνων ἐπιφανῶν γυναικῶν. Τὸ ἄρθρον περὶ Δ. ἔφθασεν ἀργά. Ἐὰν ὅμως δύνασθε νὰ μοὶ στείλητε κανὲν καλὸν cliché ἐκ τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὰς Ἄμερ. ἐφημερίδας, θὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα τῆς εἰς τὴν πινακοθήκην μας.—Καν Θ. Μ. Ἀγγιάλον. Εὐχαριστῶ διὰ θερμότητος καὶ ἐνθουσιώδεις λόγους σας. Τεύχη ἀποστέλλονται. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Ἡμερολόγιον δὲν ἐξεδόθη ἐφέτος. Τὸ ἡμερολόγιον Σκ. τιμᾶται νομίζω δρ. 4.—Καν Εὐ. Ι. Τουρνο-Μαγουρέλιον. Δὲν γράφω, διότι ἐνεργῶ καὶ περιμένω νὰ ἔχω εὐχαριστίαν ἀποτέλεσμα νὰ σὰς ἀνακινώσω.—Καν Αὐ. Α. Μυτιλήνην. Ἡ συνδρομὴ δὲν εἶναι δρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ φρ. 8 ὥστε συμμορφώθητε.—Καν Αἰ. Π. Φιλιππούπολιν. Ἀταξία τοῦ αὐτοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.—Καν Σπ. Στ. Φαγιούμ. Ἀκόμη οὐδὲν ἐλάβομεν ἐκ Καίρου.—Καν Α. Μ. Τρ. Χίον. Στεροῦμαι πρὸ πολλοῦ εἰδήσεών σας. Ἀναμένω ἐπιστολάς σας.—Καν Εὐ. Μ. Ἰθάκην. Πάντοτε καλὴ καὶ πρόθυμος. Συνδρομητρία Ἰστ. Γυναικὸς ἐνεγράφητε' χρήματα ἐλήφθησαν. Θεμῶς εὐγνωμονοῦμεν.—Καν Ι. Μ. Πλωμάριον. Τὰ γραφόμενά σας μετέκλήττον. Ἀφοῦ εἰς δύο ἐπιστολάς σας μοὶ λέγετε ὅτι τὰ χρήματα στέλλονται εἰς Κ)πολιν, αἰφνης μοὶ λέγετε ὅτι ἐστάλησαν κατ' εὐθείαν. Τότε βεβαίως ἡ ἐπιστολή, θὰ ἦτο συστημένη. Ὡστε σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ γνωρίσητε τὸν σχετικὸν ἀριθμὸν τῆς ταχ. ἀποδείξεως.—Καν Στ. Βρ. Ὑδραν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Μ. Π. Ζυρίχην. Τεύχη ἀπεστάλησαν.—Καν Δ. Μ. Εὐ. Κ. Ρ. Ρ. Ἀθήνας. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' ἐνθουσιώδη συγχαρητήρια. Ἄλλ' οὐδὲν τὸ ἀξιοθαύμαστον διὰ τὴν τοιαύτην στάσιν.—Καν Δ. Ἡμερολόγιον δὲν ἐξεδόθη. 16 φρ. χρ. ἐλήφθησαν. Εὐχαριστῶ. Ὁὲ σὰς γράφω προσεχῶς, ἵνα σὰς γνωρίσω πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια θὰ σὰς εὐχαριστήσω, ὡς καὶ πᾶς θὰ διαθέσω ὑπόλοιπον.—Καν Α. Μ. Β. Ροστόγιον. Βεβαίως δέχομαι, κατὰ προτίμησιν διηγήματα σύντομα καὶ γνωστοῦ καλοῦ συγγραφῆς ῥώσου.—Ἑλληνίδα. Ὅταν ἐλήφθη τὸ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν κρεατοσληθῶν. Μόνον καυτηρίασις διὰ νιτρικῆς οξέως δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰ ἀτχημα αὐτὰ ἐξογκώματα. Πρὸς προφύλαξιν δὲ τοῦ περὶ αὐτὰ δέρματος ἀλείφετε με κολκρέμ τὸ δέρμα καὶ δι' οξέος μικροῦ ἐργαλείου, βυμμένου εἰς νιτρικὸν ὀξύ, καυτηριάζετε μετὰ ταῦτα τὰς κρεατοσληθῆς.

Κατὰ τῶν ἐγκαυμάτων. Κατασκευάσατε ἄμεσως ζύμην ἀπὸ νεροῦ καὶ ἀλεύρι καὶ θέσατε ἐπὶ τοῦ καυμένου μέρους, ἢ βρέξατε βυμβάκι με ἐλαιόλαδον καὶ σκεπάσατέ το.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πουδῖγκα. 300 δρ. γάλα μετὰ 125 δρ. ζάχαριν, φλοῦδα ἐνδὸς λεμονίου ζυμμένη καὶ κανέλλαν κοπανισμένην. Ὅλα αὐτὰ ἀνακατεύσατέ τα μαζῆ. Κόψατε ἰδιαιτέρως ἡμίσειαν ὀκτὰ ψύχα ψωμί εἰς μικρὰ κομματάκια καὶ ἀφήσατέ νὰ μουςκέψουν μέσα εἰς τὸ γάλα μίαν ὥραν. Ζυμώσατέ τα μετὰ ταῦτα προσθέσατε 6 αὐγὰ κτυπημένα καὶ 150 δρ. σταφίδα. Στείλατέ τα εἰς ἐλαφρὸν φούρνον.

Πιάτο οἰκονομικόν. Σὰς μένει πολλὰκις ἀπὸ τὴν προτεραίαν ψητὸ ἀρνί. Διὰ νὰ μὴν τὸ παρουσιάσῃτε καὶ πάλιν ὡς τοιοῦτο εἰς τὸ τραπέζι, τὸ κόπτετε ὡς κημά, βράζετε 3-4 αὐγὰ καὶ τὰ ψιλοκόπτετε ἐπίσης, θέτετε τὸ ψιλοκομμένον ψητὸν εἰς τὸ μέσον τῆς πιατέλας, ἢ ἵνα ὅποιαν στρώσετε με φέτας ψωμί τηγανιταῖς, γύρω, γύρω θέτετε τὰ ψιλοκομμένα αὐγὰ, καὶ σκεπάζετε μετὰ ταῦτα τὸ κρέας με ἄσπρη σάλτσαν, αὐγολέμονο ἢ ἄλλην τὴν ὅποιαν στολιζετε με μαϊντανό.

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Τὴν προσεχῆ Δευτέραν ὁ Ὅμιλος τῶν Φιλομούσων τελεῖ τὴν Δην συναυλίαν τῆς χειμερινῆς περιόδου του, με ὠραίας καὶ πάλιν ἐκτελέσεις τῆς Ὀρχήστρας καὶ με τὸ Trio de Lombardi τοῦ Verdi, τὸ ὅποιον θὰ ἐκτελέσῃ ἡ δεσ. I. Βλαδίκα, ἐρατιτέχνις, ὡς λέγουσιν, πρώτης δυνάμεως καὶ οἱ κ. κ. Πρωτόπαπας καὶ Ρόδιος. Ἀλλὰ καὶ μονωδίαν ἐκ τῶν Huguenots θὰ ψάλλῃ ἡ δεσ Βλαδίκα, ἐν γένει δὲ ἡ ὅλη συναυλία προσμηνύεται ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς χειμερινῆς περιόδου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΦΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

Ἅποια θερμὴ, ἡλιόλουστος, πρασινὴ φωλεὰ ἡ Καντερβουρία. Φαίνεται θεωμένη ἀφ' ὕψηλοῦ θερινῆν τινὰ ἡμέραν. Ὁ ἥλιος λάμπων ὑπὸ τὴν κυανῆν του ἀψίδα πληροῖ τὰς στενάς ὁδοὺς φωτός, καὶ ὁ μέγας καθεδρικός ναὸς με τοὺς γεγλυμένους πυργίσκους του αἰωρεῖται ὑπεράνω ἡρέμα καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Ἦτο Νοέμβριος. Ὁ οὐρανὸς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο σκυθρωπός, ἡ ἀτμόσφαιρα ὕγρα, καὶ ἡ φύσις ἔπραττε πᾶν ὅτι ἠδύνατο ἵνα ἀμαυρώσῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν πόλιν. Αἱ οἰκίαι μετὰ τὰ δικτυωτὰ παράθυρα καὶ ἀετώματά των περιεβάλλοντο ὑπὸ σκότους καὶ ἡ αὐξάνουσα ὁμίχλη ἦτις ἐκάλυπτε τὰ πάντα διὰ τοῦ ἀργυροειδοῦς πέπλου τῆς, προσέειδε περί τι τὸ θλιβερόν.

Ὁ Μάρκος Ρόσφορντ, ζωγράφος, ἐβάδιζε βραδέως καὶ σκεπτικῶς ἀπὸ τὰς ἡμέρας ὁδοῦ. Δὲν παρετήρει τὰς μικροσκοπικὰς οἰκίας μετὰ τὰ λευκὰ των γείσα' εἰς οὐδὲν προσεῖχεν. Ἐσκέπτετο περὶ τῆς τέχνης του, καὶ περὶ τῆς τραχύτητος μεθ' ἧς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ κόσμου. Αἱ συνεχεῖς ἀπογοητεύσεις ἤρχισαν νὰ ἀφήνουν τὰ ἴχνη των ἐπὶ τῆς θερμῆς καὶ αἰσιοδόξου φύσεώς του.

Ἡ πενία ἦτο ἐξωγραφημένη ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ του ἀτόμου. Τὸ πᾶν ὑπῆρξεν ἀποτυχία. Εἶχε σκοπεύσει πολὺ ὕψηλὰ καὶ ἔπεσεν. Ἡ

ἀξία του παρεγνωρίζετο. Τὰ ἔργα του δὲν ἠγοράζοντο, καὶ ἐὰν κάποτε ἐπώλει εἰκόνα τινά, τὸ γλίσχρον ποσὸν τὸ λαμβανόμενον μόλις ἐπῆρχε διὰ νὰ καλύψῃ τὰ ἔξοδα τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ὀθόνης.

Καὶ μολαταῦτα εἶχε τάλαντον, μεγαλοφυΐαν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πρακτικὸς. Αἱ εἰκόνες του (θλαὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἡμιτελεῖς) ἦσαν γεννήματα τῆς φαντασίας του, πλήρη μαγικῆς τινος χάριτος, παραγνωρίζομεναι ὅμως ὑπ' ἐκείνων, ὧν ἡ προστάσις ἠδύνατο νὰ τῷ φανῇ ὀφελίμος. Εἶχε πάρα πολλὴν πραγματικὴν μεγαλοφυΐαν, ὥστε νὰ ἐννοεῖται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, καὶ ἐνῶ ἀνέμενε τὴν ἐποχὴν, ὅτε τέλος θὰ ἐννοεῖτο, ἐπεῖνα.

Ἐνῶ ἐβάδιζε ἀπὸ τὰς παραδόξους μικρὰς ὁδοὺς τῆς Καντερβουρίας, ἤρξατο κτίζων δι' ἑαυτὸν ἑναερίους πύργους, καὶ ὡς ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ὕψουντο, καὶ ἡ ἀχανὴς πόλις τῆς φαντασίας του τῆξανεν, ἡ θλιβερὰ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐχάανετο, δίδουσα τόπον εἰς μειδίαν. Ἐπεῖνα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠσθάνετο. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἐφαρμόμενα καὶ ἀνεπαρκῆ, ἀλλ' ἡ ψυχρὰ ὁμίχλη δὲν τὸν διεπέρα. Ὁ πύργος του ἐλάμβανε γιγαντιαίας διαστάσεις.

Εἶχεν ἤδη δημιουργήσει τὸ ἀριστοῦργημα του, ἤκουεν ἤδη τὰς κολακευτικὰς ἐκφράσεις τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὸν κριτῶν! Ἐκείνην τὴν στιγμὴν παιδίον τι, παίζον εἰς τὴν ὁδόν, τόσον ἐφοβήθη ἰδὼν τὴν σκελετωδὴ μορφήν τοῦ ζωγράφου, ὥστε ἀνέπεμψε κραυγὴν, ἐνῶ οὕτως διήρχετο.

Ἀλλ' ὁ Μάρκος Ρόσφορντ οὐδενὸς ἀντελαμβάνετο, ζῶν ἐν τῷ μαγικῷ ἐκείνῳ κόσμῳ τῆς φαντασίας, ἐνῶ ἦτο ὁ κύριος ἦρωας, καὶ εἰς τὴν φήμη, ἢ τὸσον εἶχεν ἐπιθυμήσει καὶ ἐπιζητήσει, τὸν προσεπέλαζε τέλος.

Παρακαλούνται θερμῶς, οἱ τε κ. κ. ανταποκριταὶ καὶ αἰνάνταποκρίτριαί τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, καὶ αἰ συνδρομητρίαι, αἱ μέχρι σήμερον καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Ἰανουαρίου.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΤΙΟΥ ΠΟΜΟΝΗ

94 Ὁδὸς Ἐρμού 94.

Τὸ ἄλλοτε μέγα ἐργοστάσιον χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων τοῦ κ. Χ. Σπηλιοπούλου ἀνέλαβεν ἤδη ὁ συντάκτορας αὐτοῦ κ. Πομόνης, ὅστις συνεπλήρωσε τὰ ἐργοστάσια καὶ χυτήρια του κατὰ τὰς νεωτέρας τῆς τέχνης τελειοποιήσεις. Οὕτω τὰ κοσμηματὰ του εἶναι τελειότερα καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν. τὰ ἀργυρὰ δὲ ἢ ἐπάργυρα σκευὴ του μοναδικῆς στερεότητος καὶ εὐθηνίας. Πλὴν τούτου ἀντιπροσωπεύει ἐνταῦθα μέγαν εὐρωπαϊκὸν οἶκον τῶν Dhristoffe καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τῆς βιομηχανίας ταύτης.

Π. ΦΑΡΔΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Εἰς Πειραιᾶ, ἀπέναντι διδηροδρομικοῦ Σταθμοῦ.

Κλίνει ἀγγλικαὶ ὠραιόταται, κλίνει ὁδοιορικαὶ κατάλληλοι δι' ἐξοχὰς καὶ λουτρὰ, σμιέ, λίκνα ἀγγλικὰ παιδικὰ, κάτοπτρα, ὀξέα διὰ βαφὰς. Ὅλα αὐτὰ εἰς τιμὰς ἀνεπίδεκτους συναγωνισμοῦ παρὰ τῶ ἐν Πειραιεῖ κ. Φαρδούλη καὶ Υἱῶ. Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁ κ. Φωστήρας ὁ διευθυντὴς τοῦ υποδηματοποιείου τῶν Κυριῶν ἐπὶ τρίμηνον σπουδάζει ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἰς τὰ μέγιστα τῶν Παρισίων Ἐργοστάσια καὶ τελειοποιήσας τὴν δύσκολον τέχνην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν υποδημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ἄνετον βᾶδισμα, κατῴρωσε γὰρ ἐφαρμύση τὸ ἀρχαῖον Λόγιον, «καὶ βῆμα ποδὸς καὶ γέλωσ ὀδόντων» κ. τ.λ.

Ὅτε μετὰ πολὺ ἔστη, εὐρέθη πρὸ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ καὶ ἐκεῖ ἔμεινε θεώμενος ἐπὶ μακρὸν τὸ πλῆθος τῶν ἐφθαρμένων μεγαλοπρεπῶν ἀναγλύφων ἐπὶ τῶν εὐρωτιῶντων τοίχων, τὰ ἀετώματα καὶ τὰς συγκεχυμένας στοὰς, καὶ ἔτι ὑψηλότερον τοὺς ὑπνήμενους πυργίσκους, συντετριμμένους, φαιούς καὶ φόβον ἐμποιοῦντας, κατατριβέντας ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου, καὶ θαυμασίως χρωματισθέντας ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ χρόνου.

Πλῆθος πτηνῶν αἰφνης ἀπέπτη κάτωθεν τῶν γείσων, ἀναδίδον ἀλλόκοτόν τινα τραχὺν κρωγμόν, καὶ ἡ ἀβρὰ φαίχρους ἀχλὺς ἀνέπετασε τὰς πτέρυγας τῆς καὶ περιεκάλυψε τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριον, οὕτως ὥστε πᾶσα ὀξεῖα γωνία ἐσκοτίσθη, καὶ μόνον τὸ μέγα οἰκοδόμημα διεκρίνετο, ἤρεμον, χάριεν, μυστηριώδες.

Λαμπρὸν μειδίαμα ἔλαμψεν ἐκ τῶν κοίλων ὀφθαλμῶν τοῦ ζωγράφου. Ἰδοὺ τὸ ὑποκείμενον τῶν ὀνείρων του. Ὑποκείμενον ἀκριβῶς ἀρμόζον εἰς τὴν μελαγχολικὴν του καλαισθησίαν, ἐν τῷ ὀπίω ἡδύνατο, οὕτως εἶπεῖν, νὰ ἐγκλείσῃ ὅλην του τὴν ὑπαρξίν, νὰ πλέξῃ πᾶσας τὰς ὁμὰς τῆς φανταστικῆς, τῆς ρεμβώδους φύσεώς του. Ἦπλωσε τὴν ὀθόνην του, καὶ ἤρξατο πυρετωδῶς σχεδιάζων τὸν μέγαν ἡμιεκαλυμμένον ὄγκον μὲ ὄλας τὰς θαυμασίας φαιὰς ἀποχρώσεις του. Μετ' ἀπαραμίλλου τέχνης ἀπετύπωσε τὰς ζαφώδεις χροιάς, ἃς ἦ τε τέχνη καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπέθηκται, ἄχρις ὅτου τὰ ἐπὶ τῆς ὀθόνης του χρώματα, δὲν ἐφαίνοντο ἔχοντα, ἰδίαν ὑπαρξίν, ἀλλ' ὥσει ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ σκυθρωποῦ ὑποκειμένου του.

Ἐπὶ ὥρας ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται, ἀδιαφορῶν διὰ τὸν παρερχόμενον χρόνον καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνεμον τοῦ Νοεμβρίου. Ἦτο φύσεως ἐνθουσιώδους, τόσο ὑπὲρ τοῦ ἔργου του, ὥστε οὐδόλως νὰ σκέπτεται

Ποῖα Κυρία ἢ Δεσποινίς, καλαισθητος δὲν θὰ παραγγεῖλῃ ἐφέτος τὰ υποδηματὰ τῆς εἰς τὸ τελείως ὀργανωσμένον Ἐργοστάσιον τῶν Κυριῶν, τὸ ἄνωθεν τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Φωστήρα. Ὅτι δῆποτε δέρμα καὶ ὅτι δῆποτε σχῆμα ἢ ζήτησις τις, θέλει εὑρεῖ εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Η «ΠΡΟΔΟΣ»

ΛΕΩΝΙΔΑ Δ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΥ

60 — Ὁδὸς Σταδίου — 60

εἰδοποιεῖ ὅτι

ἀπὸ τῆς αὔριον Δευτέρας 20ης τρεχ. ἐκποιεῖ μεγάλην ποσότητα ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ υποδημάτων μὲ τιμὰς ὠρισμένας καὶ ἡλαττωμένας κατὰ 40 0/10 τοῖς μετρητοῖς.

Τρεξέστε εἰς τὴν εὐθηνίαν.

LIBRAIRIE FRANÇAISE NILSON

Μεταξὺ τῶν κέντρων τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τὸ βιβλιοπωλεῖον Βιλμπεργ κατ' αὐτὰς συγκεντρώνει ὅλον τὸν κόσμον τῶν ἀναγινωσκουσῶν καὶ ἀναγινωσκόντων, οἵτινες θαυμάζουν τὰ ὠραία νέα βιβλία, τὰ εἰς πᾶσας, τὰς γλώσσας ἐκεῖ ἐκτεθημένα, τὰς πολυτελεῖς ἐκδόσεις τὰς τόσο καταλλήλους διὰ δῶρα τοῦ Νέου ἔτους.

ΕΛΕΝΗ ΓΟΡΤΥΝΙΟΥ (πρῶην Πετρῆ)

ΜΟΔΙΣΤΑ

Κομψότης, καλαισθησία, στερεότης καὶ εὐθηνία ἀνεπίδεκτο; συναγωνισμοῦ εἶναι οἱ τίτλοι τῆς κ. Γορτυνίου.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦ ἀριθ. 11 κατάστημά τῆς θὰ εὐρωσιν αἱ ἀναγνώστριαί μας τὴν κ. Γορτυνίου, ἥς ἡ περὶ τὸ κόπτειν τέχνην φημιζεται ὡσαύ φιλόκαλοι καὶ καλαισθητοὶ Κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες πελάτιδες τῆς μετ' ἐνθους σιασμοῦ ὁμολογοῦν.

Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν.

τὰ ὑλικά πράγματα, ἢ νὰ προσέχη εἰς τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

Ἐὰν ἦτο μόνος, θὰ ἐργάζετο οὕτω μέχρις ὅτου τὰ φαῖα ἐκείνα ἀλληλοδωκόμενα νέφη, ἐτρέποντο εἰς μελανὰ, μέχρις ὅτου αἱ σκιαὶ τῆς νυκτός, πίπτουσαι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ὀθόνης, τὸν ἐξήγειρον τῆς ρέμβης του· ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνος. Ὑπῆρχον ἄλλοι δύο ὀφθαλμοί, οἵτινες ἠγγύον μετ' ἀγάπης ἐπ' αὐτοῦ, ἄλλη τις καρδία ἥτις ἐπαλλεν ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς ἰδικῆς του, ἄλλη τις ψυχὴ ἥς πᾶσα φροντίς καὶ πᾶσα σκέψις ἦτο συνδεδεμένη μετ' αὐτοῦ, ὑπῆρχεν ἡ Γαβριέλλα ἡ σύζυγός του. Καὶ τότε ἐνῶ ἐζωγράφει μίαν τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων γωνιῶν, εἰς ἣν πιθανὸν νὰ ἦτο ποτε ἐστημένη ἐπιβάλλουσα τις προτομὴ, αὐτὴ ἔστη ἐμπρὸς του.

Ἡ Γαβριέλλα δὲν ἦτο ὠραία, κατὰ τὴν παραδεδεγμένην σημασίαν τῆς λέξεως. Ἡ κόμη τῆς ἦτο καστανόχρους καὶ πλουσία, ἴσως πάρα πολὺ πλουσία διὰ τὴν μικρὰν τῆς κεφαλὴν, ἥτις ἐφαίνετο ὥσει πιεζομένη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς φαῖν καὶ γλυκεῖς, αἱ παρειαὶ τῆς τόσο ὠχραῖ, ὥστε οἱ ἐπ' αὐτῶν λακίσκοι ἔκαμνον παράδοξον ἀντίθεσιν.

Ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τοὺς τοῦ συζύγου τῆς ἢ τῆς κοπώσεως ἐκφρασίς ἐχάθη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς, καὶ μειδίαμα τὴν διεδέχθη τόσο λαμπρὸν, τόσο σπάνιον, ὥστε ὡμοίαζεν ἡλιακὴν ἀκτῖνα χειμερινῆς ἡμέρας, λάμπουσαν μίαν στιγμὴν καὶ ἀμέσως χανομένην ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Παράδοξον ἀπελπισίας αἰσθημα κατέλαβε τὸν νεαρὸν ζωγράφον, ἅμα ἰδόντα τὴν σύζυγόν του καὶ ἀναμνησθέντα τὸν χρόνον, καθ' ὃν αἱ ὠχραὶ ἐκείναι παρειαὶ ἦσαν παχταῖα καὶ ροδόχροι, καὶ οἱ σκιεροὶ ἐκείνοὶ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πλήρεις χαρᾶς καὶ εὐθυμίας. Παρελθοῦσαι ἐποχαί, οἱ μοι, θὰ ἐπανήρχοντο πάλιν. (ἀκολουθεῖ)